

LAURA GALLEGO

STRĂJERII CETĂȚII

I

BESTIARUL
lui
AXLIN

Traducere din limba spaniolă
de Mioara Adelina Angheluță

POLIROM
2020

Colecția JUNIOR este coordonată de Dan Croitoru.

Laura Gallego, *Guardianes de la Ciudadela I: El bestiario de Axlin*

Copyright © Laura Gallego 2018
All rights reserved

© 2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: colaj de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GALLEGO, LAURA

Străjerii Cetății / Laura Gallego; trad. din lb. spaniolă de Mioara Adelina Angheluță. – Iași: Polirom, 2020

3 vol.

ISBN 978-973-46-8194-5

Vol. 1: *Bestiarul lui Axlin*. – 2020. – ISBN 978-973-46-8197-6

I. Angheluță, Mioara Adelina (trad.)

821.134.2

Printed in ROMANIA

Axlin încuviința, curioasă. Nu era prima dată când auzea acele lucruri pentru că Bexari îi mai vorbise despre costelivi, însă unele amănunte erau noi pentru ea. Nu-și scosese cartea din traistă pentru că nu știa dacă în enclavă se mai află vreun scrib și nu voia să atragă atenția asupra ei, dar avea de gând să aștearnă totul pe hârtie de îndată ce se ivea prilejul.

A întrebat și despre bale-veninoase. Tânăra din enclavă i-a spus că erau niște ființe ca de piftie care se suiau pe pereți și se prelingeau apoi pe tavanul încăperilor.

— Caută unghere întunecate, apoi stau și așteaptă pe careva să treacă pe sub ei. Atunci îi sar în cap, îi acoperă fața până îl înăbușă și încep să-l mănânce, a spus fata, cutremurându-se. E groaznic, nu știu de ce vrei să vorbim despre asta.

— Și nu e nici o cale să ne păzim de ei? a întrebat Axlin.

— Ba da, mrejele de bale-veninoase. Le facem din cozi de pătrunjel uscat și le atârnam de tavan. Dacă ți se strecoară vreo astfel de jivină în casă și mreaja e bine pusă, nu se poate lăsa în jos fără să se încurce în ea. Pentru ei, pătrunjelul e otravă curată.

— Ooo, a șoptit Axlin, luând aminte la cele auzite.

Tânăra gazdă a schimbat vorba.

— Ai de gând să rămâi în enclavă? a întrebat-o ea fără ocolișuri. Alexar spune că da, pentru că e nevoie în cătun de femei din altă parte; trebuie să aflu, fiindcă urma să mă ia de soție, știi?

Axlin a privit-o buimăcită până când, a înțeles deodată ce voia să-i spună. Aceea fusese prima grijă a fetelor din așezarea aceea, și, după cât se părea, lucrurile stăteau cam tot la fel și în celelalte enclave.

Și-a amintit de propriile ei îndoieli cu privire la Tux. Îi era tare dor de el, dar frământările de felul cine se va căsători

cu cine i se păreau acum niște fleacuri, deși nu plecase decât de cinci zile.

Atunci a înțeles că nu putea să mai treacă încă o dată prin același lucru și i-a răspuns:

— N-o să rămân. O să plec și eu cu negustorul.

S-a înfiorat însă la gândul că avea să părăsească din nou liniștea enclavei. A bâiguit o scuză și s-a dus să-l caute pe Bexari.

L-a găsit tocmindu-se cu căpetenia cătunului. Axlin știa că avea să stea o zi sau două până să ajungă la o înțelegere mulțumitoare pentru ambele părți, dar nu l-a abătut de la îndeletnicirea lui. Când cei doi bărbați s-au despărțit, lăsând vorbă să se întâlnească și a doua zi, s-a apropiat de negustor.

— Piele pentru încălțăminte, tot murmură acesta ca pentru sine. Cuțite. Lămâi. In. Semințe de dovleac.

Fata a așteptat răbdătoare ca Bexari să-și întocmească lista.

— Pot să însemnez tot dacă vrei, s-a oferit ea. Ca să nu uiți.

— Am ținere de minte, i-a răspuns el. Și-apoi, nu știu să citesc.

Axlin a zâmbit; atunci și-a amintit pentru ce venise la el.

— Spune-mi un lucru, Bexari: nu fac și eu parte din schimbul ăsta, nu-i așa?

Negustorul a scuturat din cap.

— Nu, dar nu te încrede prea mult. Când am sosit ieri, toată lumea credea că e de la sine înțeles că ai venit cu gândul să rămâi și să-ți cauți soț pe meleagurile astea.

A ținut-o cu privirea, după care a întrebat-o:

— Dar nu e ce-ți dorești, nu-i așa? Mi-ai spus că vrei să treci prin mai multe enclave. Ți-ai schimbat părerea între timp?

— Nu, chiar dacă mă ispitește gândul de a rămâne aici. A fost o călătorie plină de peripeții.

Bexari s-a pornit pe râs.

— Plină de peripeții, spui? Încă n-ai văzut nimic, Axlin. Dar cum mi-am închipuit că vei dori s-o iei din loc, i-am spus de ieri căpeteniei că te duc altundeva, la două enclave depărtate. Și că schimbul cu ei a fost încheiat cu luni înainte.

Tânăra a răsuflet ușurată.

— Îți mulțumesc, Bexari.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești deocamdată. Mai avem de stat vreo câteva zile, așadar încă ai timp să te gândești.

Lui Axlin nu i-a fost greu să se deprindă cu viața de zi cu zi a cătunului pentru că era foarte asemănătoare cu cea a locului de unde venea. Pe de altă parte, gazdele au înțeles cu bunăvoință că ea nu poate să meargă mai repede și că adesea trebuiau să o aștepte, pentru că în toate enclavele rămăseseră oameni betegiți de pe urma monștrilor.

Cu toate acestea, i-a fost cu neputință să-și lase părul să crească atâta timp cât a stat acolo. Bexari și paznicii carului nu s-au sinchisit să se radă ca mai înainte, însă ea simțea nevoia să și-l reteze măcar o dată la trei zile; chiar dacă știa cât se poate de bine că nu e nevoie fiindcă degete-hrăpărețe nu bântuiau prin enclavă, se simțea neliniștită dacă avea părul mai lung decât era obișnuită.

Penrox se înzdrăvenea pe zi ce trece, până când rănila i s-au închis cu totul. Axlin a profitat de acest răstimp ca să afle mai multe despre monștrii pe care nu-i cunoștea. Încerca să pună întrebări cu băgare de seamă întrucât descoperise că pentru cei mai mulți curiozitatea ei era de neînțeles. N-a zis nici că știa să scrie și să citească pentru că nu voia să atragă atenția asupra ei, însă Bexari îi și dăduse de știre căpeteniei enclavei, care poate ar fi vrut ca Axlin să-i deslușească istorisirile din carte. Însă în cătunul acela nu mai erau scribi de multă vreme, iar cartea enclavei dispăruse odată cu aceștia.

Când negustorul a fost gata să pornească din nou la drum, a căutat-o pe tânără ca s-o întrebe între patru ochi dacă dorea să-l însoțească.

— Vreau să merg mai departe, a încuviințat ea, dacă mai ai în car un loc și pentru mine.

Negustorul i-a surâs.

— Ce te face să crezi că n-ar fi așa?

— Bexari, doar nu m-am născut ieri. Știu că pot fi o povară. Vixnan mă învață cum să mânuiesc pumnalul și să trag cu arcul, dar o să mai treacă ceva vreme până o să mă pot descurca de una singură.

— Știu asta. Însă nu ești cu totul nefolositoare, Axlin. Dacă n-ai nici o îndoială că vrei să mergi înainte, vei putea să ne fii de ajutor și altfel.

Ea l-a privit, întrebătoare, în timp ce el cotrobăia prin traistă. În cele din urmă, a scos de acolo un document bine împăturit, care părea destul de vechi. Înainte să i-l întindă, a privit în jurul lui, de parcă i-ar fi încredințat taina cea mai de preț.

— Ce e asta? a întrebat Axlin.

— Vezi tu ce e.

Fata l-a ascultat. A despăturit hârtia cu grijă și a cercetat-o cu luare-aminte. A văzut linii și simboluri și câteva cuvinte aruncate ici și colo, fără să se înșire într-un rând cu înțeles.

— E o hartă, a lămurit-o Bexari. O am de multă vreme, dar o pricep numai pe jumătate. Liniile sunt drumurile; cercurile mici arată enclavele..., dar multe dintre ele nici nu mai există. Iar astea de aici sunt adăposturile, astea, izvoarele..., aici, fântânile...

— O, a murmurat Axlin uimită.

— Noi ne aflăm aici. Punctul ăsta e enclava în care te-ai născut. O să mai vezi un punct pe drumul care le unește:

este enclava părăsită unde am poposit în cea de-a treia noapte a călătoriei noastre. Am însemnat pe hartă așezările care știu că nu mai există, vezi? Însă drumurile mele se mărginesc numai la partea asta. De obicei o iau pe aici și pe acolo și pe drumeagurile acelea de la răscruce, dar niciodată nu merg mai departe. Asta pentru că nu știu ce se află dincolo. Nu m-aș încumeta să mă avânt pe alte meleaguri fără să știu ce mă așteaptă.

Axlin a încuviințat, dându-i dreptate negustorului. S-a apucat să citească tare cuvintele însemnate lângă unul dintre punctele despre care negustorul îi spusese că sunt enclave:

— „Blănoase, șopârliedere, tricodați și picioare-șiroaie“. E o listă cu nume de monștri, nu?

— Așa bănuiam și eu, dar nu eram sigur, a răspuns vesel Bexari. Vezi? Ai și început să ne fii de folos.

Ea a continuat să cerceteze harta și să citească mai departe pentru sine.

— Țistuitori, soarbe-mintea, zale-carapace. Scrâșnitori, molfăitori, creste-țepoase și oase-roade. Scuipotravă. Spinări-alge. Lătoși. Glasuri-amăgitoare. Nălucitori.

A scuturat capul, uluită, apoi a adăugat:

— Aici sunt monștri de care n-am auzit în viața mea.

— Nici eu, a recunoscut Bexari gânditor. Harta e mult mai mare de atât, după cum vezi. Cuprinde locuri pe care nu le cunoaștem și despre care nu știm nimic.

— Dar totul stă scris aici.

— Da, numai că eu nu știu să citesc.

Fata și negustorul au schimbat o privire cu înțeles și apoi au zâmbit larg.

— Așa că vrei să-ți tălmăcesc ce scrie, a spus ea.

— Chiar așa.

— Așadar, de-asta m-ai ajutat? Pentru că aveai nevoie de mine ca să citesc harta?

Axlin zâmbea în continuare, dar din cuvintele ei răzbătea o oarecare nemulțumire. Bexari și-a ridicat mâinile.

— Of, nu-mi pune asta la socoteală. Doar sunt negustor: mereu dau ceva ca să primesc altceva.

Înainte să plece, Axlin a avut un răgaz să cerceteze harta cu de-amănuntul. Și-a dat seama că era cum nu se poate mai exactă când înșira numele monștrilor ce mișunau în jurul celor două cătune știute de ea, de unde a înțeles că și celelalte însemnări trebuie să fi fost la fel de precise. S-a sfătuit cu Bexari, iar acesta a încredințat-o că ceea ce era însemnat pe hartă coincidea cu ce văzuse cu ochii. Așadar, nu aveau de ce să creadă că informațiile despre zonele necunoscute ar fi putut să fie false.

— Pe hartă stă scris ce fel de monștri bântuie fiecare dintre meleagurile astea. Dacă vrei să te avânți și pe alte drumuri, n-o să mai mergi orbește.

Negustorul a privit-o lung.

— Crezi că merită osteneala să înfrunți noi primejdii?

Axlin a încuviințat cu tărie. A arătat unul din drumurile principale ce străbătea harta de la apus la răsărit și se pierdea dincolo de marginea hârtiei.

— Uite. Știi încotro duce?

— Nu. De unde vrei să știi? Sfârșitul drumului nu se află pe hartă.

— Dar scrie aici: „spre Cetate“. Știi ce înseamnă asta?

Bexari a căzut pe gânduri o bună bucată de vreme.

— Am auzit vorbindu-se despre locul acesta, cândva, a încuviințat el în cele din urmă.

— Și eu. Se povestește că este o așezare unde nu sunt monștri. Oare o fi adevărat? a întrebat ea, fără să-și poată stăpâni curiozitatea.